

Od autorky romantické série DIMILY

Estelle
Maskame

NĚKDO
JAKO
JÁ

to
BEALE STREET
Home of the Blues
Birthplace of Rock'n'Roll

FRAGMENT

Někdo jako já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Někdo jako já

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Estelle
Maskame**

FRAGMENT

Copyright © Estelle Maskame, 2021

Translation © Pavla Kubešová, 2022

Cover photos © Marcel Klangwart; SEEpotos7171; Jana Harrer; Sean Pavone;
Look Studio; pics five; white snow / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6109-2 (1. vydání, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-253-6125-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6126-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6124-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Všem čtenářům, kteří sledovali mou cestu od samého
začátku a pořád jsou se mnou. Díky!*

1

Na tomhle světě není dost adrenalinu, který by popohnal moje nohy ještě o kousek dál. Žádné množství zuřivosti mi nedokáže naplnit plíce vzduchem. Žádné množství bolesti nezvládne přimět moje tělo udělat další krok.

Beton pod mýma nohama se přede mnou táhne do dálky, ale skrz slzy vidím ulici jen jako rozmazanou skvrnu a auta, která jí projíždějí, nejsou víc než barevné šmouhy. Nedostatek jasného vidění způsobuje, že mi hlava pulzuje, jako by se mi do lebky zabodávaly miliony jehel.

Se sípáním se zhroutím na nejbližší poštovní schránku. Jak se usilovně snažím nadechnout, pálí mě hrdlo, ale hrud' se mi zvedá a klesá tak prudce, že je téměř nemožné do ní dostat nějaký vzduch. Po obličeji a krku mi stéká pot, protože mi nad hlavou neúnavně žhne slunce.

Netuším, jak daleko jsem běžela. Ani nevím, jestli jsem se vůbec vydala správným směrem.

Když se mi podlomí kolena, klesnu na horký chodník. Nemám ponětí, kde ve Fairview jsem, a rozhodně nemám představu, jak daleko se odsud nachází Hardingův ranč. A i kdybych ji měla, jsem naprosto vyčerpaná. Můj srdeční tep určitě

dosahuje absolutního maxima – kdyby mi mělo srdce bít ještě o úder rychleji, nejspíš by explodovalo.

Se vzlykáním a lapáním po dechu vytáhnu z kapsy telefon. Na displeji se vyrojí množství upozornění, ale všechna je smažu a jdu rovnou do kontaktů. Prudce zamžikám a přitáhnu si telefon blíž k očím ve snaze najít Sheriino jméno. Vytočím její číslo, přitisknu si telefon k uchu a druhou rukou si přikryju obličej, abych se skryla před okolním světem. Jsem na ulici v některé obytné čtvrti a umím si představit, že její obyvatelé nejsou zvyklí uvidět při vyhlédnutí z okna vzlykající pubertáčku opírající se o poštovní schránku. Pravdou ale je, že v tuhle chvíli jsem tak strašně zraněná, že nějaké pocity studu vůbec neřeším.

„Milo – ,“ ozve se Sheri.

„Už to víš?“ vyhrknu a stisknu telefon pevněji. „Viděla jsi ty titulky?“

Sheri neodpoví. Na dlouho se rozhostí ticho, a kdybych neslyšela její mělký dech, myslela bych si, že hovor ukončila. Nakonec se tichým hlasem zeptá: „Kde jsi?“

Není překvapená ani zmatená. Žádné: *Jaké titulky?* Tím moji otázku zodpoví. Takže tu zprávu *viděla*.

„Já nevím – nevím,“ popotáhnu a rozhlédnu se kolem v naději, že se mi rozjasní, ale oči mě pálí tak, že sotva dokážu zamrkat. „Můžeš pro mě přijet? Prosím?“

„Samozřejmě, Milo. Pošli mi údaje o své poloze. Už si беру klíče od dodávky, ano, drahoušku?“ odpoví Sheri. Zaslechnu cinkání klíčů a bouchnutí dveří. „Hned tam budu. Už jedu.“

Chvatně ukončím hovor a pošlu Sheri požadovanou informaci o své poloze. Modlím se, aby přijela co nejrychleji.

V tuhle chvíli nechci být sama, ale nechci být s nikým jiným než se svou rodinou, která chápe vážnost situace. Ze všeho nejvíc si přeju být s mámou.

Ach, máma...

Zavřu oči a snažím se představit si situaci, která právě teď asi panuje doma v Thousand Oaks. Zjistila máma pravdu ve stejném okamžiku jako zbytek světa? Rozpadá se v našem domově manželství mých rodičů, zatímco Ruben osnuje nouzový plán, jak tuhle nepředvídatelnou událost změnit v něco méně zničujícího?

Je ta historka vůbec *pravdivá*?

Zhluboka se nadechnu a zamyslím se.

Bulvární novináři nedělají nic jiného, než že překrucují nevinné fotografie a videa v něco, co nejsou. Jejich pohled na věc se odvíjí od výše jejich tržeb – a ty mají jen z velkých, šokujících příběhů, které vyvolávají skandály a pobouření. Ta fotografie... na níž se táta a Laurel Peytonová líbají v restauraci... nemůže být pravdivá. Musí to být omyl, nedorozumění. Táta by mámě nikdy takhle neublížil. Nikdy by takhle neublížil *mně*.

Ale LeAnne Averyové už takhle předtím ublížil a ta prohlásila...

Jednou nevěrník, vždycky nevěrník.

Chce se mi zvracet.

Tentokrát si přeju, aby to *bylo* z přemíry drahého šampaňského, a ne z toho, že se mi před očima třísť obraz mého táty.

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ zavolá na mě přes ulici znepokojený hlas.

Díky tomu rozptýlení mi přestane hrdlem stoupat žluč. Rozmazaným zrakem lokalizuji ten zvuk. Ze svého trávníku mě pozoruje postarší dáma s tvářemi zružovělými starostí.

„NE!“ zahulákám v odpověď. „Můj táta je lhář! Everett Harding je podvodník.“

Nedokážu jasně uvažovat. *Nemůžu jasně uvažovat.*

A přestane mi aspoň na *jedinou zatracenou vteřinu* vibrovat telefon?

„Ty jsi dcera Everetta Hardinga?“ zeptá se žena a já si i přes zastřenou mysl uvědomím, že bych svoje emoce neměla takhle ventilovat.

„Ne,“ zalžu jako totální blázen, vyškrábu se na nohy, otřu si usazené tváře a poodejdu ulicí o kousek dál, dokud nezmižím z jejího dohledu.

Fajn. Zhluboka se nadechni. Uklidni se. Uvažuj rozumně.

Aféra mezi dvěma největšími hvězdami je v Hollywoodu velká věc. Už mockrát jsem zažila, jak se to někomu v zábavním průmyslu stalo. Bulvární tisk se nějakou dobu nezabývá ničím jiným. Kariéru mého táty i Laurel Peytonové nemilosrdně roztrhá na cucky a do toho dramatu zatáhnou i všechny kolem nich. To znamená i mámu a mě.

Navzdory své zuřivosti a bolavému srdci ale nemůžu tuhle situaci ještě víc zhoršovat.

Nemůžu nic říkat. Nikomu. Své pocity nesmím prozrazovat nikomu jinému než rodině. A hlavně bych neměla vykřikovat pitomosti o svém tátovi v jeho rodném městě před cizími lidmi.

Teď se můžu jen vrátit na ranč, sbalit si věci a zamluvit si letenku v prvním letadle do L.A. Není čas na rozloučení, ani

se Savannah a Tori, ani s Blakem. Potřebuju se vrátit domů, protože tohle je rodinná věc, ze které mě nemůžou vynechat.

Když za pět minut u obrubníku smykem zabrzdí Sheriina dodávka, hrozně se mi uleví.

„Ach, Milo...“, šeptne Sheri, když otevřu dveře a vyšplhám na sedadlo spolujezdce.

Najednou vypadá nějak starší. Kolem očí má hluboké rýhy, jež jí tam vyryla zdeptanost, je celá bledá a ve zdrceném pohledu, který mi věnuje, se zračí zklamání. Přesto je asi tisíckrát vyrovnanější než já.

„Jak to mohl udělat?“ zachroptím a otupěle se zahledím ven čelním sklem. „Zase.“

„Já... já mu nerozumím“, řekne Sheri a zároveň mohutně vydechne. „Je mi to líto, Milo. Nevím, co říct.“

Ani já nevím, co říct.

Na ranč se vracíme v naprostém tichu. Dokonce i rádio je vypnuté a spalující paprsky slunečního světla, které mi svítí do obličeje, ve mně... vyvolávají vztek. Moje mysl je jako bouřková mračna a dunící hrom.

Když jedeme po klikaté vedlejší silnici, přepychová bezpečnostní brána a kamenné zdi Hardingova ranče se v dálce tyčí jako nějaká pevnost, a čím jsme blíž, tím hlouběji se mi zařezává do srdce.

Nenávidím tenhle život.

Nenávidím Hollywood. Nenávidím tisk a paparazie. Nenávidím produkční společnosti, fanoušky, osobní strážce. Nenávidím tátovy zaměstnance, a obzvlášť nenávidím zatraceného Rubena Fishera a tisíce nesmyslných pravidel, která mi vnucuje.

A nenávidím tuhle hloupou bezpečnostní bránu a všechno, co představuje.

Ale hlavně, v tuhle chvíli... nenávidím tátu.

Nenávidím, co provedl naší rodině.

Mně, mámě, Pepkovi, Sheri.

Než si uvědomím, co dělám, udeřím pěstí do přístrojové desky Sheriiny dodávky. A rozkřičím se. Opravdu, opravdu se rozkřičím. Pálí mě hrdlo, ale pořád křičím tak hlasitě, že je mě určitě slyšet na kilometry daleko, a v záchvatu zuřivosti nepřestávám nekontrolovatelně mlátit pěstmi do auta.

„Milo!“ zvolá Sheri a dupne na brzdy. Popadne mě za zápěstí a začne se se mnou prát, aby udržela moje ruce sbalené v pěst v klidu, ale já se jí vzpírám, dokud konečně nepřiznám porážku a nepropuknu v pláč.

„NENÁVIDÍM HO!“ vykřiknu mezi vzlyky.

„Já vím, já vím,“ utěšuje mě Sheri a přitáhne si mě k hrudi. Pohladí mě po vlasech, opře si bradu o temeno mé hlavy a drží mě tak skoro celou věčnost.

Rozdělí nás až vyzvánění telefonu.

Není to můj telefon. Já už jsem ten svůj vypnula a nemám v plánu ho v blízké době znovu zapínat, ale Sheri zvedne svůj mobil ze středové konzole a zamračí se na displej.

„To je tvoje máma,“ řekne.

„Máma?“ Vytrhnu jí telefon z ruky, přijmu hovor a přitisknu si přístroj k uchu.

Na zlomek vteřiny se zdá, že mi chce Sheri telefon sebrat, ale pak si nejspíš uvědomí, že v mém současném stavu to není zrovna nejlepší nápad.

„Mami, to jsem já. Vrátím se domů,“ vyhrknu rychle.

„Milo...“ vydechne máma skrz telefonní linku. Má zlomený hlas, jako by vyplakala aspoň o milion slz víc než já.
„Nevrátíš se domů.“

„Ano! Vrátím!“

„Ne, nevrátíš,“ prohlásí nekompromisně a pak s popotáhnutím dodá: „Já přijedu za tebou.“

„Cože?“

„Zítra budu u tebe. Slibuju, Milo. Prosím, musím mluvit s Sheri.“

Máma přijede do Fairview? Hádám, že to dává smysl. L.A. s tátou je nejspíš to poslední místo, kde by chtěla právě teď být. Čím dál od toho chaosu obě budeme, tím líp.

„Mami?“ šeptnu.

„Ano?“

„Jsi v pořádku?“

Chvilí je zticha a nakonec odpoví: „A ty?“

Tím mou otázku zodpoví.

Zatímco poslouchám její mělký dech, silně si skousnu ret a oťru si slzy z vlhkého obličej.

„Zůstaň na ranči. Nikam nechod, s nikým nemluv, a prosím, nesleduj internet a nepouštěj si televizi,“ nařídí mi. Pak se jí zlomí hlas. „Je mi to tak líto, Milo. Mám tě moc ráda. Oba tě máme moc rádi.“

Tím už si nejsem tak úplně jistá.

Předám telefon Sheri a vystoupím z dodávky. Brána je kousek před námi. Ploužím se podél strmé kamenné zdi a otevřu bránu dálkovým ovladačem, který jsem se naučila tahat všude s sebou. Cestou po prašné cestě spatřím Pepka, který kolem proběhne se sekerou přehozenou přes rameno.

Můj dědeček je možná starý a nemocný, ale to mu nebrání najít způsob, jak uvolnit hněv. Sleduju, jak se mu daří, třebaže nemotorně, seká polena na rostoucí hromadu dřeva na podpal. Zuřivě mlátí sekerou do špalků, pořád dokola a dokola, a pak ze spalujícího slunce odvrávorá pod strom, klesne na trávu a zaboří si hlavu do dlaní.

Pepek nebyl velkým fandou tátových rozhodnutí ani před touhle záležitostí.

Při pohledu na něj mi znovu puká srdce, ale musím se k němu obrátit zády a nepozorovaně vklouznout do domu. Potřebuju si poradit s vlastní zuřivostí, a kdybych se neuklidila do svého pokoje, kde mám aspoň trochu soukromí, bojím se, že bych nezničila jen Sheriinu dodávku, ale začala bych demolovat i dům.

V bezpečí svého pokoje za sebou prásknu dveřmi a mrštím telefonem na podlahu. Nenamáhám se zjišťovat, jestli jsem nerozbila displej. Namísto toho zatáhnu rolety, zcela oblečená vlezu do postele a zahrabu se pod přikrývku.

2

Když druhý den rozlepím oči, ze všeho nejdřív si pomyslím, že to byla jen noční můra. Úplně, ale úplně živá noční můra, z níž si pamatuju každíčký detail.

Přetočím se a na opačném konci místnosti uvidím na podlaze ležet svůj telefon. *Hm*. Mobil vždycky nechávám přes noc nabít na nočním stolku... Protáhnu si nohy – proč mi lýtko pulzuje bolestí? – a vyškrábu se z postele, abych telefon zvedla. Obrátím ho v ruce a uvidím roztržštěný displej. Velké praskliny a chybějící kousky skla.

Roztřesu se zimou.

Vážně jsem tím telefonem včera mrštila o zem.

Nebyl to zlý sen – všechno se to doopravdy stalo. Jak jsem uviděla ty novinové titulky... jak jsem utekla z Blakeova domu... jak jsem brečela na ulicích Fairview... jak jsem křičela na tu starou dámu...

Ta aféra.

Zrovna když se mi hlava znovu zaplní veškerou tou hrůzou, ozve se tiché zaťukání na dveře. „Milo?“

„Pojď dál,“ zamumlám s otupělým pohledem upřeným na svůj zničený telefon. Musím si připomínat, abych dýchala.

Teta Sheri obezřetně otevře dveře mého pokoje, jako by se bála toho, co objeví na druhé straně. Emocionální trosku pubertácky, tak je to. „Myslím, že dnes potřebuješ trochu kofeinu,“ řekne a podá mi kouřící šálek horké kávy.

„Nemám ráda horkou kávu. Jen ledovou, to přece víš.“

„Milo, já myslím, že dnes *opravdu* potřebuješ přesně tohle,“ zopakuje s posmutnělým úsměvem a vrazí mi šálek do ruky. „Ach. Tvůj telefon. Kdypak jsi to udělala?“

„Včera,“ promluvím tónem postrádajícím emoce. Nedomážu se setkat s jejím pohledem, ale myslím, že ani ona se mi úplně nesnaží podívat do očí. „Kolik je hodin?“

Telefon mám od včerejška vypnutý, takže netuším, jestli je úplně zničený, anebo jsem jen rozbila displej, ale zatím nejsem připravená zapnout ho a zjistit to. Ruben, tátův manažer, dosud kontroluje moje účty na sociálních sítích, takže k nim nemám přístup, ani kdybych chtěla. V tuhle chvíli je to tak asi nejlepší. Ta rozmazaná fotografie táty a jeho herecké kolegyně Laurel Peytonové bude určitě kolovat po celém Instagramu. Jejich jména se budou skloňovat po celém Twitteru. Jejich fanouškovská stránka na Facebooku bude jeden velký chaos.

„Něco po deváté. Byla jsi mimo od včerejšího odpoledne,“ informuje mě Sheri. Posadí se na okraj postele a rozpačitě mi urovná příkrývku. „A tvůj rozbitý telefon je zřejmě důvodem, proč jeden neodbytný kluk už hodinu zabírá pevnou linku.“

Okamžitě ožiju a věnuju jí veškerou pozornost. „Blake?“

„Ano. Blake,“ potvrdí a já si teprve teď všimnu, jak unaveně vypadá. Na rozdíl ode mě toho nejspíš moc nenaspala. „Dělá si o tebe starosti. Myslí si, že odjíždíš.“

„Pověděla jsi mu, že neodjízím?“

„Neřekla jsem mu nic, kromě toho, že jestli s ním budeš chtít mluvit, zavolaš mu.“

Vydechnu úlevou. „Díky. Nevím, jestli jsem o tom připravená mluvit.“

„To je v tuhle chvíli asi to nejlepší,“ souhlasí Sheri a já myslím, že i ona bude příštích pár dní držet jazyk za zuby. My Hardingové se teď opravdu potřebujeme držet zpátky. „Brzy tu bude tvoje máma. Sedla na první letadlo z L.A. a já i tvůj dědeček jsme se shodli na tom, že bude nejlepší, když tu obě nějaký čas zůstanete.“

„Vám to nevadí?“ zeptám se překvapeně. Máma tu bez táty nikdy předtím nebyla, a tak nevím jistě, jak na to Sheri a Pepek pohlíží.

„Nenecháme vás přespávat v hotelu. Máme tu dost místa,“ vysvětlí Sheri s laskavým úsměvem. „Kromě toho, já nemám problém s tvou mámou. Mám ho s tím kreténem, který je tvým otcem –“ Polekaně se zarazí. „Promiň, Milo. Takhle bych o něm před tebou mluvit neměla.“

„Ale máš pravdu,“ řeknu. „Je to kretén.“

„Hm.“ Sheri vstane z mé postele a zastrčí si uvolněný pramen kudrnatých vlasů za ucho. „Musíš mít hlad. Pojď si vzít něco k snídani. A co kdybychom si pak k obědu něco objednali?“

„To zní dobře.“

V místnosti se pořád vznáší ta otřesná záležitost a my kolem ní našlapujeme po špičkách. Ale co bychom tak o ní mohly ještě říct? Dokud se o tátově údajné aféře nedozvíme víc, nemá smysl o ní diskutovat. Zrovna teď máme příliš

mnoho otázek, na které potřebujeme znát odpovědi, ale ani jedna z nás je nemůže poskytnout.

Sheri mě krátce obejmě. „Jsmě dole, kdybys zatoužila po společnosti,“ řekne a pak mě opět nechá samotnou.

Přejdu k oknu, odložím hrnek s kávou a rozhlédnu se po pečlivě udržovaných pozemcích, které se rozkládají pod jasně modrou oblohou a spalujícím kotoučem slunce. Další nádherný den, samozřejmě. Zajímaloby mě, co přesně si právě teď o tátovi myslí svět za těmi kamennými zdmi.

Co říkají Savannah a Tori tomu hollywoodskému skandálu, který se rozvířil kolem mých rodičů? A co všichni studenti střední školy ve Fairview, se kterými jsem se v uplynulých měsících setkala? A co Blake?

Při pomýšlení, jak všichni mluví o mém tátovi, se mi udělá zle.

A možná je to mou zvrácenou zvědavostí, anebo jen potřebou tomu sama uvěřit, ale zhluboka se nadechnu, opřu se lokty o okenní parapet a zapnu telefon. Displej sice brázdí silné praskliny, ale zařízení dosud funguje. Se zatajeným dechem čekám, až naskočí, a pak, jak se displej plní upozorněními, zazní snad tisíc nejrozumnějších zvukových signálů naráz. Zmeškané hovory, neotevřené zprávy.

Jsou tam zmeškané hovory od mámy, Sheri, Rubena, mých nejbližších přátel v L.A., Savannah, a dokonce i od vzdálených příbuzných, s nimiž jsem nemluvila už celou věčnost. Není tam žádný od táty, ale třicet sedm od Blakea Averyho. Volal mi od včerejšího odpoledne až do dnešního časného rána, kdy se nejspíš rozhodl vzdát volání na můj mobilní telefon a zkusit pevnou linku.

Myslí si, že odjíždím. I já jsem si myslela, že odjíždím. Co přesně bych udělala, až bych přijela domů, to netuším. Jen už nechci dál zůstat v nevědomosti. Chci tam být. Chci utěšit mámu. Chci konfrontovat svého tátu. Jsem dost stará na to, abych se dozvěděla pravdu.

Ale teď už se nemusím vracet domů, protože máma přijede sem, do Fairview, na Hardingův ranč, kde ji ochrání do vysoka se tyčící zdi. Takže zůstávám přesně tam, kde jsem... a chci, aby to Blake věděl.

Váhavě odpovím na jeden z jeho třiceti sedmi zmeškaných hovorů. Usadím se na okenním parapetu a přitáhnou si kolena k hrudi. Úzkostlivě si skousnu ret. Opravdu teď nechci s nikým mluvit a vlastně ani nevím, co říct, ale Blake si aspoň zaslouží ujistit, že se nakonec nikam nechystám.

Přijme hovor při druhém zazvonění, jako by držel telefon v ruce a čekal, až mu zavolám.

„Milo, *konečně*,“ řekne a ten jeho úžasný přízvuk podbarví silná úleva. Hlasitě vydechne a já si představím, jak si přitom prohrábne vlasy. „Jsi v pořádku?“

„Ne,“ pronesu bezvýrazně.

„Jasně – promiň, to byla hloupá otázka,“ zasténá a pak se nervózně zeptá: „Už jsi odjela z Fairview?“

Když v jeho hlase zaslechnu zřejmou obavu, samotnou mě překvapí, že se začnu okamžitě cítit líp. Zatímco se celý svět soustředí na Everetta Hardinga, aspoň Blake si dělá starosti jen o mě. „Nevracím se domů,“ povím mu. „Prozatím zůstávám tady.“

„Počkat. Opravdu?“

„Jo. Moje máma je na cestě sem.“

„Aha,“ hlesne, ale změna jeho tónu je nezpochybnitelná. Už nepanikaří, že opouštím město. „Cítím se tak zatraceně zle, Milo,“ zamumlá po chvíli ticha. „Nechtěl jsem, aby ses tu špatnou zprávu dozvěděla ode mě... a už vůbec ne od mé mámy.“

„Nezlobím se na tebe, ani na tvou mámu, Blakeu,“ uklidním ho, protože vím přesně, kdo je v téhle situaci hlavní záporák. „Zlobím se na svého tátu.“

„Můžu něco udělat, abych ti tohle všechno ulehčil? Dovol mi rozptýlit tě. Vezměme Baileyho do psího parku nebo si zajedme do města a vyzkoušejme nějaký nový honky tonk bar, anebo... nevím. Cokoli.“

„To zní hezky, ale... já nevím, jestli bych to zrovna teď zvládla.“ Nesnesu pomyslení, že bych odešla z ranče a vyrazila někam dělat něco *normálního*, když se celý můj svět rozpadá. Líbí se mi ale, že mi Blake dal tu možnost. Vědomí, že navzdory chaosu, v němž se můj život octl, má o mě Blake pořád starost, mě uklidňuje.

„Jo, jo, jasně. Chápu. Ale možná by to pomohlo. Uniknout celému tomu dramatu, víš?“

Zavrtím hlavou. „Promiň.“

Chvilí je zticha a pak mě vážně osloví: „Milo.“

„Jo?“

Mluví tichým hlasem plným pochybností. „Jsme v pohodě, že jo? Ty a já?“

„Samozřejmě, že jsme,“ šeptnu. „Já jen v tuhle chvíli nedokážu jasně myslet. Ale děkuju, že si o mě děláš starosti.“

„Jasně. Jsem tu pro tebe, kdykoli mě budeš potřebovat.“

„Díky.“ A pak, protože jsem potřebovala, aby tohle bylo jasné, dodám: „Ale prosím, už znovu nevolej na pevnou linku.“

Rozesměje se, ale zní to dutě. „Jo, promiň. Báł jsem se o tebe, Milo.“

„To je hezké, ale to nemusíš. Budu v pořádku,“ ujistím ho, přestože moje slova nezní moc přesvědčivě. Zatím totiž nic ne naznačuje, že budu v pořádku. „Promluvíme si později. Měj se, Blakeu.“

Zavěším, aniž bych mu dala šanci říct cokoli dalšího. V tuhle chvíli mu víc nabídnout nemůžu – kromě krátkých, strohých odpovědí –, ale aspoň už ví, že neodjízdim. Jakmile přijdu na to, jaké peklo vlastně postihlo naši rodinu, můžeme se znovu vidět.

Když je řeč o rodině... Dosud jsem nemluvila s Pepkem. Atmosféra je plná vzteku, ale nemůžeme jednoduše ignorovat jeden druhého. Několik následujících dnů, týdnů, měsíců... to bude velice těžké. Dojde na několik náročných rozhovorů. Možná ta situace nedopadne dobře. Já ale přesto musím čelit realitě.

Když jsem uklidnila Blakea, musím zajít i za Pepkem. Popadnu kávu, kterou mi připravila Sheri, dám si doušek a zamířím dolů. Musím předstírat sebejistotu a sílu. Potřebuju být statečná. K čemu by bylo vzlykání? Čeho bych dosáhla nekonečným pláčem?

Ze zdola se neozývá žádný zvuk. Nehraje televize ani rádio, nejsou slyšet žádné hlasy. Pepek ani Sheri tam nejsou, a tak vklouznu do Sheriiniých holínek stojících u dveří a vydám se ven na čerstvý vzduch, pořád ještě oblečená v tom, co jsem na sobě měla včera. Tričko mi páchne potem, mám pocit, že jsem si už celou věčnost nečistila zuby, a vím docela jistě, že mám na několika místech tak zacuchané vlasy, že bude dost

bolet, než je rozčešu. Je mi to ale fuk, protože na světě jsou teď mnohem závažnější věci.

Zahlédnu je u stájí. Pepek si k vratům do stájí postavil zahradní židli a teď na ní sedí s pohledem upřeným k horizontu na rozlehlá pole, která nás obklopují. Podle toho, co slyším, se Sheri uvnitř věnuje koním.

„Ahoj, Pepku,“ pozdravím tiše, když přijdu blíž. Sžíravé slunce mi na lepkavé, zpocené kůži připadá stokrát horší než jindy.

Pepek otočí hlavu, podívá se na mě a okamžitě se zamračí. „Páni, vypadáš...“

„Ohromně?“ zavtipkuju.

„Otřesně,“ setře mě. „Na ranči máme sprchu a jsi víc než vítána ji kdykoli použít, to přece víš.“ O vteřinu později vyprskne smíchy a já zakoulím očima. Podobně jako se Sheri, i s Pepkem je jednodušší kolem tématu, kterým bychom se měli zabývat, jen opatrně našlapovat, ale Pepek záhy zesmutní a posadí se zpříma. „Pojď sem, moje milá Milo.“

Uf. Tolik moje předsevzetí už víc nebrečet.

Skloním se k Pepkovi a on si mě přitáhne do roztřesené náruče. Když vás dědeček takhle obejmě, je nemožné dál skrývat své emoce. Je to jako když balancujete na pokraji zhroucení a někdo se vás rozhodne zeptat, jestli jste v pořádku – a z vás se okamžitě stane ubulená hromádka neštěstí.

„To bude v pořádku,“ pošeptá mi do ucha a ještě pevněji mě stiskne. „Tvoji rodiče tě milují, ať se děje cokoli.“

Přikývnu mu do ramene a pak se odtráhnu a otru si tváře. Bože, už jsem se nabřečela tolik, že uronit další slzu mě doslova pálí. „Ale jak se cítíš ty, Pepku?“

„Mám vztek. Jsem zklamaný,“ zabručí. „Rozhodně ale nejsem překvapený. Životní volby tvého otce mi nikdy nedávaly smysl. Takže budeme nejspíš muset počkat, jak vysvětlí tuhle.“

„Myslíš, že zavolá?“

Pepkovi se odfrkne a opře se o opěradlo, ale nevypadá, že by se mu sedlo pohodlně. „Pokud to udělá, bude to zázrak. Ale ty,“ pronese přísně a pohrozí mi prstem, „se nemusíš ničeho bát. S tebou si určitě promluví, tím jsem si jistý. Ty a tvoje matka potřebujete znát odpovědi víc než my ostatní.“

„Milo?“ zavolá Sheri ze stáje.

Zamračím se, pohladím Pepkovi ruku a zamířím za zvukem Sheriina hlasu. Hřebelcuje jednoho koně – toho, který se před několika týdny splašil s Tori v sedle. Když vstoupím, zarazí se uprostřed práce a věnuje mi legrační pohled.

„To jsou moje holínky?“ zeptá se.

„Jo.“

„Ty jsi mi ale módní ikona,“ zhodnotí a já si na protest založím paže na hrudi. Vráti se k hřebelcování, ale koutkem oka mě nepřestává sledovat. „Když jsi teď naživu, mohla bys mi pomoci? Táhle Maisy taky potřebuje pořádně vyhřebelcovat. A tobě by to taky neuškodilo, jak se tak na tebe dívám.“ Zahledí se k místu, kde leží kartáče. „Nezavírej se celý den v tom pokoji. Je lepší trávit čas prací.“

Nalevo ode mě zařehtá kůň, aby přilákal mou pozornost. Je to Fredo, můj oblíbenec. Je to jediný kůň, kterému věřím, že mě neshodí ze sedla.

„Ahoj, Fredo,“ řeknu a otočím se k němu. Přitulí se nosem k mé hrudi a já si o něho opřu hlavu a pohladím ho pod

bradou. Zajímaloby mě, jestli dokáže vycítit můj smutek. „Teto Sheri, můžu si na něm vyjet? Potřebuju čerstvý vzduch.“

Sheri po mně střeší pochybovačným pohledem. „Ale sama jsi ještě na vyjíždce nikdy nebyla.“

„Jo, ale od tebe a Savannah jsem se naučila všechno, co potřebuju vědět. Podívej, dokonce ho umím sama osedlat!“ Vyrazím k polici se sedly, která lemuje protilehlou zeď, ale Sheri vykročí proti mně a zastaví mě nataženou paží. Usměje se.

„Nejdřív je potřeba vyhřebelcovat Maisy a pak ti Fredo doporučuje dát si sprchu.“

3

V šest večer se rozezní bzučák u brány.

Pepk, Sheri a já tiše sedíme v obývacím pokoji, nacpaní k prasknutí, poté co jsme do posledního drobku snědli thajské jídlo, které jsme si objednali k večeři. Zvuk, který tak zhurta přerušil ticho, nás všechny vyleká. S vytřeštěnýma očima a propletenýma rukama se na pohovce nakloním prudce dopředu.

„Vyřídím to,“ řekne Sheri a zajde do kuchyně zkontrolovat živý záznam z bezpečnostní kamery před branou ranče.

Bzučák se dnes v průběhu dne ozval několikrát – kromě poslíčka, který přivezl jídlo, se u brány objevila jedna ze zvědavých vzdálenějších sousedek, co by ráda pochytila nějaký drb, a pak pár místních novinářů, kteří doufali, že jako první uslyší, co si rodina Everetta Hardinga myslí o jeho šokující aféře. Do domácího telefonu jim Sheri zdvořile a zřetelně odpověděla „Bez komentáře“, ale já vím jistě, že doopravdy to znamenalo „Dovolte mi říct vám naprosto přesně, kam si ty svoje zápisníky máte strčit.“

„Je tam další?“ zavolám přes celý obývací pokoj a vyměním si ostražitý pohled s Pepkem, který je na cizí lidi, co se ochomýtají kolem jeho ranče, rozzlobenější než kdy dřív.

„Ne,“ opáčí Sheri, otočí se a podívá se nám do očí. Vidím v jejím obličejí obavy. „To je tvoje máma.“

„Konečně!“ vyhrknu a vyskočím na nohy.

„NE, Milo,“ varuje mě Sheri ostrým a cizím hlasem, který mě přiměje prudce se zastavit. Tázavě se na ni zahledím. „Potloukají se tam nějací novináři,“ vysvětlí. „Bude lepší, když se jim nebudeš ukazovat. Zůstaň tady a já jdu pomoci tvé mámě.“

S těmi slovy se Sheri otočí a pospíší si ke dveřím.

„*Nenávidím* tenhle podělaný život,“ zamumlám, když se vrátím do obývacího pokoje a podívám se z okna.

S pocitem bezmoci sleduju, jak Sheri mačká tlačítko a elektrická brána se začíná otevírat. V dálce uvidím mámu. Sotva se brána otevře na špehýrku širokou tak, aby se protáhla dovnitř, už je v bezpečí za zdí. Oči jí chrání obrovské sluneční brýle. Táhne za sebou kufr, a než se brána stihne otevřít úplně, Sheri ji zase zavře. Přesto stačím krátce zahlédnout paparazie, kteří už se shromáždili venku. Nikdy mě nepřestane udivovat, jak v honu za senzacemi dokážou rychle cestovat. Novináři v L.A. nejspíš doma pronásledovali mámu až na letiště a pak dali echo svým kolegům v Nashvillu.

Se zaduněním se brána zaklapne a odřízne všechny novináře, kteří ovšem nikam neodejdou. Zůstanou tam kempovat celou noc. Na chaos, který tihle lidé zjevně vyvolávají, jsme zvyklí, ale já mám strašlivé podezření, že se situace co nevidět... vymkne kontrole.

Podle toho, jak máma svěřila ramena a vrhla se Sheri do náruče, vidím, jak se jí ulevilo. Teď, když už mě nemůžou vidět žádné slídivé oči, opustím své místo u okna a vyrazím ven tak rychle, že se málem svalím na schodech verandy.

„Mami!“ zaječím a rozběhnu se po prašné cestě.

Chci ji obejmout, chci ji obejmout, chci ji obejmout.

Potřebuju, aby mě ujistila, že všechno bude zase v pořádku. Potřebuju to slyšet od ní.

„Pssst!“ sykne Sheri a ukáže přes rameno. Možná jsme mimo dohled, ale to neznamená, že nás ti před branou nemůžou slyšet.

„Milo,“ šeptne máma, když se octnu u nich, a zvedne si sluneční brýle. Při pohledu na mě se jí v očích objeví slzy, ale tváří se... rozpačitě, provinile, zničeně. „Je mi to tak líto.“

„Neopovažuj se!“ prakticky na ni zavrčím a pak ji hned málem udusím, když se jí vrhnu do náruče a stisknu ji tak pevně jako ještě nikdy v životě. Neviděla jsem ji už celý měsíc a rozhodně jsem si nepředstavovala, že až ji zase uvidím, bude to zrovna za takových okolností. Objetí? Jasně. Slzy? Ne. „Ty se nemáš za co omlouvat, mami. Za všechno může táta!“

„Vezmu ti ten kufr dovnitř, Marnie,“ řekne Sheri a zamíří po cestě zpátky k domu, zatímco za sebou táhne mámin kufr.

„To je ale *průšvih!*“ zasténá máma, když neochotně pustíme jedna druhou. Ustoupí a položí mi ruce na ramena.

Pro jednu nepůsobí jako oslnivá manželka filmové hvězdy. Není nalíčená, i když její prodloužené řasy jsou stále velmi nápadné. Zdá se, že jsem úplně zapomněla, jak oříškově hnědé má oči. Tmavé vlasy má rozpuštěné, ale visí jí kolem tváří zplihle a bez života a nejsou nijak upravené. Na sobě má džíny a tílko – oblečení, v němž se jinak pohybovala jen doma. Podle toho, jak nezvykle vypadá, poznávám, že je hluboce zraněná a funguje jen s naprostým vypětím sil.

„Vypadáš... jinak,“ zhodnotím. „Vypadáš jako ty.“ Mladší, přirozená, *normální*. To ale nevyslovím nahlas.

„A ty jsi samá piha!“ Máma mě štípne do tváře a já se ji ani nepokouším zastavit – tolik se mi ulevilo, že je tady.

„Ach, mami.“ Znovu ji obejmu. „Nemůžu uvěřit, že se to opravdu děje.“

„Já vím, zlato.“ Máma si povzdychne, pohladí mě po vlasech a já vůbec netuším, jestli to dělá, aby utěšila mě, anebo sebe. „Ale nějak to vyřešíme.“

„Marnie!“ Z verandy zavolá Pepkův hluboký, drsný hlas a přeruší naše objetí. Zamává na nás a naznačí, abychom šly za ním a Sheri dovnitř.

Máma mě vezme za ruku a společně pokračujeme k domu. Podle toho, jak silně mi tiskne prsty, vytuším, že je nervózní. Umím si představit, jak to pro ni bude strašně nepříjemné, pobývat v domě tátovy rodiny. Naposledy tu byla před několika lety a tohle jsou sotva ideální podmínky pro její návrat.

„Dobré odpoledne, Wesley,“ pozdraví, zatímco pomalu stoupá po schodech na verandu. Nést se bez stylu a elegance není pro mámu typické, ale zrovna teď nepotřebuje být dokonalá. Tady je v bezpečí.

„Ten arogantní, sobecký hňup,“ zamručí Pepěk a vztekle trhne hlavou. Evidentně si nedokáže nechat své myšlenky pro sebe už ani o vteřinu déle. „On nikdy není šťastný, že? Jak se máš?“

„Snažím se to pochopit,“ přizná se máma, ale potom střelí významným pohledem mým směrem. „Nezapomeň ale, že mluvíme o otci Mily, takže bychom možná měli omezit náklady na minimum.“

„Ale, Marnie, to ubohé děvče není slepé!“ dopálí se Peppek a já na něj chvíli ohromeně zírám a přemýšlím, kam se poděl můj dědeček popíjející sladký čaj a pozorující západ slunce. Vždycky byl tak... mírný... v mé přítomnosti. Ale když je tu Sheri? A máma? To už hněv a popuzenost nijak neskrývá.

Máma se otočí ke mně. „Milo, jsem moc ráda, že tě vidím, holčičko, ale dopřeješ nám minutu, abychom si mohli promluvit o samotě?“

„Už mě z rodinných hovorů nemusíš vynechávat,“ prone-su odhodlaně s očima upřenýma do jejích. „Je mi šestnáct. Zvládnu to.“

„Aha,“ hlesne máma. Celou věčnost pozoruje neochvějný výraz na mém obličejí a nejspíš se přitom diví, jak moc jsem za uplynulý měsíc vyrostla.

Dokud jsem byla v Kalifornii, nikdy jsem nic nezpochybňovala. Udělala jsem, cokoli mi Ruben nařídil, dodržovala jeho pravidla a věřila, že je naše rodina šťastná. Ale po měsíci v Tennessee, během něhož jsem odkryla spoustu tajemství, už nejsem tak netečná jako dřív, a vypadá to, že jsem mámu úplně odzbrojila.

„Marnie, mám ti ukázat, kde budeš spát?“ zeptá se Sheri, když se vrátí seshora, kam dopravila mámin kufr, a objeví se za Pepkem. V tomhle domě je spousta prázdných pokojů a s Sheri už jsme se předem domluvily, že by máma mohla být v pokoji vedle mého.

„Vlastně,“ ozve se máma, „myslím, že bych se raději posadila a nejdřív ze všeho si promluvila. Ať máme tu nejhorší část za sebou, ne?“ Pokusí se zahihňat, ale zní to jako ten nej-smutnější, nejúzkostlivější povzdech na světě.